

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Matthew Lambe deler erfaringer fra praksis

Avskrift fra intervjuet med Matthew Lambe, lydfil datert 14.07.2022.
Intervjuere Dr Paul McCafferty & Dr Esther Mercardo Garcia.

Lytt til podcasten: [Matthew Lambes](#) erfaringer fra praksis.

Paul: Tusen takk for at vi fikk møte deg denne formiddagen. Dagens podcast handler helt og holdent om medvirkning/deltakelse. Vi skal snakke om alt mulig knyttet til medvirkning. Det er et spennende tema å diskutere, siden det er nettopp dette det europeiske Panda-prosjekt handler om. Vi brenner for dette temaet, men vi er også svært interessert i å høre fra engasjerte fagfolk som deg som sitter på ekspertise og erfaring. Igjen, tusen takk for at du tok deg tid til å komme og dele dine erfaringer fra praksis. Kan du introdusere deg selv, fortelle litt om deg selv og arbeidet ditt. Det vil være fint.

Matthew: Ja, ingen problem. Så, ja, jeg er Matthew Lambe. Jeg jobber i South Eastern Trust, og jeg er en del av CAF-teamet; team for barn og familier i South Eastern Trust. Det har vært en endring i sammensetningen av teamet. Det pleide å være et Family Intervention team og et Looked After Children team. Jeg antar at teamet er samlet under én paraply nå, nemlig barne- og familieteamet. De sakene jeg jobber med er barnevern, barn under omsorg og oppfølging av familier i hjemmet. Men alle disse sakene går jo hånd i hånd. Vi har med andre ord en blanda saksportefølje, noe som er komplekst i seg selv hva angår å skille mellom ulike oppgaver som har behov for ulike kompetanse. Jeg har jobbet på dette området i de siste 3 til 4 årene, og jeg må virkelig si at jeg liker det. Det er utrolig intenst, og vi er veldig underbemannet for øyeblikket. Og det påvirker jo selvsagt mulighetene for barns medvirkning, men uansett jeg antar at jeg fortsetter med dette arbeidet og har det samme ansvaret for barn fremover. Det er bare det at vi lider av underbemanning fortiden.

Paul: Så du er på jakt etter flere ansatte, Matthew, er dette annonse for nye medarbeidere?

Matthew: Ja, dette er en annonsering, hvis vi kan få noen til å søke stilling her, ville det være fint, vi trenger spesielt noen flere i CAF teamet. (Common assessment framework)

Paul: Så, du later til å være svært opptatt. Jeg oppfatter at mye av det du arbeider med handler om assessments (barnevernundersøkelser). Og deler av undersøkelsesarbeidet, handler etter det jeg oppfatter om å lytte til barns stemmer, forstå hvordan barn opplever verden rundt seg; få tak på barnas perspektiver. Kan du fortelle bitte litt om hvordan du gjør det, hvordan du får frem barnets stemme i dine undersøkelser?

Matthew: Ja, det er ikke noe problem. Når det gjelder barn under oppfølging/omsorg, plikter vi å dra på offentlig besøk/tilsyn hver 28 dag. Og under disse besøkene er vi pålagt å bruke tid alene sammen med barnet for å bli sikker på hvordan barnet føler det og hvilke ønsker det har, og skaffe oss oversikt over barnets psykiske og fysiske helse og hvordan kontakten er mellom barnet og medlemmer i stefamilien, mødre og fedre. Og samtidig må vi prøve å finne ut hvordan de evner å tilpasse seg plasseringen. Dette foregår vanligvis i ene samtaler med barnet. For øyeblikket er det et stort påtrykk om å iverksette bruk av metodikken Signs of Safety. Jeg antar at jeg vil benytte denne metodikken og jeg opplever at barna tar vel imot denne måten å arbeide på. Når det gjelder arbeidet med å følge opp barna under omsorg, har jeg erfart at metoden «the three houses» fungerer godt, de evner å sette ord på hva de føler fungerer godt og hva det er de bekymrer seg for. Metodikken «the three houses» er godt i samsvar med gjennomføring av LAC reviews (looked after child gjennomganger.) I våre LAC reviews, vurderer vi hva som fungerer godt for barnet, vi er oppmerksomme på hva barnet bekymrer seg for og vi legger en plan for de neste 6 månedene. Så dette er en måte jeg jobber meg igjennom hva barna bekymrer seg for og hva de oppfatter som positivt for dem. Vi hadde et pilotprosjekt på gang her forleden, det ble kalt MOMO, Me to My Own ¹. Jeg benyttet det ofte, i ulike saker, der jeg jobbet med barnet en til en. Du kan benytte dette verktøyet til å undersøke hvilke følelser barnet assosierer med bestemte temaer eller en beslutnings som skal taes. Det kan handle om en enkel beslutning som skal taes, f.eks om å øke barnets samvær med foreldre og det kan tilpasses ulike situasjoner barnet står i. Barnet kan svare/respondere digitalt ved å velge likes på ulike emojis (bildetegn) og på den måten gi uttrykk for hva de føler. De kan også benytte seg av rangering fra 0 til 10 på bestemte spørsmål og de kan tilpasse svar, siden de kan skrive inn i verktøyet på egen hånd. Der ligger ferdige svar som de kan klikke på og gå videre med neste spørsmål. Ja, slik opplever jeg dette verktøyet. Det er ganske nøyte tilpasset, men på den andre siden gir svarene et overblikk over hva barna tenker om den beslutningen som skal fattes og om de medvirker eller ikke. Disse svarene går rett inn på min email. Dette verktøyet sørger for at vi har en kopi av barnas svar. Vi kan dermed ta med oss disse tilbakemeldingene inn i møtene (the LAC reviews). Vi kan få svar fra barna månedlig og vi kan ta avgjørelser fra dag til dag som er informert av svar fra barna, noe som er svært viktig. På den måten prøver vi å ta hensyn til barnas ønsker og erfaringer, slik at vi handler på deres medvirkning ganske raskt. Jeg tror vi trenger å rådføre oss med barna jevnlig og ikke vente 6 måneder for hver gang vi hører med dem. Jeg antar at «the three houses» MAMO er et verktøy jeg også vil benytte meg av. Her handler det om å gjennomføre en enkel samtale med barnet. Og det fungerer fint. Du trenger ikke å ta frem mobil eller Ipad osv.....Men det er også barn som jeg inviterer med ut på en uformell spasertur og så begynner jeg å samtale med den om bestemte temaer. Igjen, det handler om ta kontakt og høre hvordan de har det og ta beslutninger på bakgrunn av kjennskapet du får til dem. Ja, da er jeg snart ferdig. For barn under omsorg handler det også om å treffe dem på dagen og ta i bruk uformelle metoder for kontakt og medvirkning, sette alt annet til side og gå en tur sammen med dem, bruke tid sammen med dem en til en utenfor institusjonen der de bor, ja, bli kjent og prøve å forstå hva de ønsker og føler. Det opplever jeg fungerer godt.

---

¹ Jeg oppfatter at dette er en app som kan lastes ned; Mind of my Own. Les mer om denne her: <https://mindofmyown.org.uk/one-app/>

Paul: så, Matthew, hvis jeg oppfatter deg rett, det kan fungere med bestemte verktøy eller det kan fungere også med det uformelle; gå en tur, gå for å ta en prat, ta en kaffe, ta en tur i parken osv. Det trenger med andre ord ikke være et bestemt verktøy laget til formålet.

Matthew: ja, absolutt, det der er en vanskelig dynamikk, det er noe med forskjellen på formaliserte verktøy, dette med formelt og uformelt, skille mellom disse er interessant, jeg erfarer at vi benytter de formelle verktøyene til å innhente svar fra barna til «case conference» eller «looked after child review». Og hvis de ikke er istand til å være til stede selv, blir det min oppgave å presentere bidrag fra barna på deres vegne. Og det oppleves flott å kunne være den som overleverer det barna har svart på et stykke papir til lederen av møtet. Det fungerer greit i den settingen opplever jeg. Men fungerer det like greit for barna? Det er mer usikkert. Men de mer uformelle metodene kan tas i bruk til dette formålet også. Det er opp til sosialarbeideren å gjøre det og sørge for at svar barna gir blir skrevet ned og at det handles med utgangspunkt i bidrag fra barna, og at barna får vite hva som er blitt tatt hensyn til av det de har spilt inn, at de opplever at de blir endring på bakgrunn av det de bidrar med, og hvis det barna bidrar med ikke hensyntas, at de får vite det og hvorfor. Men jeg tror at vi kan spare de mer formelle samtalemetodene for bidrag fra barna inn i møter, men på daglig basis i møter med barna, bør vi heller prøve å forstå hva de ønsker og føler.....

Paul: Det er ganske fascinerende, fordi disse formelle verktøyene oppfyller kanskje de behov tjenestene og organisasjonene har, men spørsmålet er om de passer til barnas behov, det synes som de uformelle fremgangsmåtene fungerer riktig godt, men de passer kanskje ikke like godt inn i forhold til de kravene som organisasjonen stiller. Esther, hva er dine synspunkter på dette?

Esther: Ja, jeg opplever at dette er veldig interessant, å få kjennskap til disse uformelle verktøyene, disse uformelle verktøyene som du har beskrevet Matthew. Men fra mitt synspunkt, så er det en utfordring for de profesjonelle å evne på å skape en god relasjon til barnet, jeg tenker at de uformelle tilnærmingene er mer egnet til å bygge relasjoner med barnet, noe som i neste omgang styrker barnets mulighet til å gjøre seg gjeldende med ønsker og bekymringer de har om fremtiden og deres undringer om hva som skjer med familien. Jeg synes dette er riktig fint å høre om. Opplever du støtte i organisasjonen din på å kunne utvikle de uformelle verktøyene også?

Matthew: Ja, jeg kan komme med et eksempel, gjennom å dele mine refleksjoner knyttet til bruk av metoden Signs of Safety, det har ikke vært forsket mye på denne metoden og jeg plukker opp et og annet fra studenter og nyansatte. Jeg opplever at nytilsatte og studenter følger metoden systematisk, de arbeider seg systematisk gjennom alle delene; genogram, ord, bilder og the three houses , og de tenker at the three houses bare kan nyttes til å avklare barns ønsker og avsløre offer. Det er bekymringsfullt, tenker jeg. Det er mer at de oppfyller tjenestens ønske om at Signs of Safety skal brukes. Det fungerer. Men på den annen side, denne fremgangsmåten møter kanskje ikke barnets behov, den passer kanskje for sosialarbeideren, det fungerer for dem, the three houses kan være en metode som fungerer for å få frem barnets ønsker. Men jeg har mer tro på at vi må tørre å tenke utenfor boksen, det er ikke tilstrekkelig å bare nærme seg barnet på en måte, når barn skal medvirke, gjelder det å ha en variert tilnærming. Det er en rekke andre tilnærminger vi kan begynne å bruke. Det er bekymringsfullt at studenter som kommer i praksis, tenker at det bare er en metode som det er viktig å benytte. Du må være kritisk tenker jeg, hva fungerer for barnet. MOMO (Mind of my Own)

kan hende fungerer bedre for dem eller en tur på stranda, en vanlig samtale som fanger opp hva de ønsker, kan vise seg å fungere bedre. Jeg tenker på den måten.

Paul: Hva er din erfaring med barn under 12 år, hvordan legge til rette for medvirkning for barn under 12 år?

Matthew: ja, det er vanskelig. Jeg opplevde at i de første årene jeg jobbet var det mest via barnets omsorgspersoner at jeg fikk tak på deres stemmer, de var det som kjente barna best og snakket på vegne av dem. Jeg tror det tar enda mer tid å etablere relasjon til yngre barn – kommunisere med et barn som er yngre tar enda mer tid. Jeg tenker at de er utydelige når det gjelder hva de skal spørre om knyttet til et bestemt tema og de er mer uklare på hva de føler om et bestemt tema. Foreldrene er et element i møte med yngre barns medvirkning, jeg opplever at tegning kan være et godt redskap, i det heletatt, å tenke ut måter som letter barnets måte å uttrykke seg på, ønsker og meninger, det må være en annen måte enn å svare på spørreskjema/spørsmål og gi skårer slik eldre barn gjøre i de formelle verktøyene. Min erfaring med den aldersgruppen barn er at det tar tid å tilpasse seg barns tempo og væremåter og tenke ut måter som gjør det mulig for dem å medvirke på. Jeg sier ikke at en 5 år gammel ikke kan være tilstede på møtet (LAC review) eller medvirke i en slik formell setting, noen kan være i stand til det, du kan lykkes med å få dem til å komme. Men min erfaring er at med den aldersgruppen vil det fungere godt med en til en hvor vi tegner sammen fra ulike områder i barnets liv, men det er også viktig å samle inn informasjon om barnet fra nærpersioner som kjenner barnet godt, jeg tar med meg alt dette og til sammen blir det barnets medvirkning, men jeg synes det er vanskelig med aller yngste barna. Det er ikke lett å nærme seg de små, jeg tror virkelig at det trengs andre ferdigheter i møte med dem. Å du vet, hvis Panda prosjektet, kan være med på å bidra til at vi tilegner oss nye ferdigheter og måter vi kan utvikle yngre barns medvirkning på, så er jeg åpen for det.

Paul: Ja, det er nettopp derfor vi interesserer oss for de barn under 12 år i Panda prosjektet. Praktikere synes å oppleve at barnas lave alder er en særlig utfordring når det kommer til barns medvirkning. Esther, hvilke synspunkter har du på dette?

Esther: Ja, jeg tror det er mer komplisert å skape relasjoner og kommunisere med de barna som er under 12 år. Og jeg må nok si at de verktøyene som fungerer for yngre barn er mer å ligne med kunst, jeg tror at en narrativ tilnærming er mer egnet til å få frem hva de føler. Så jeg tror det er en stor utfordring for de ansatte å utvikle materialer som er med på å styrke det relasjonelle forholdet og fremme barns medvirkning i beslutningsprosesser.

Paul: ja, ja, men Matthew, hva trenger vi å bli bedre på når vi skal sørge for at også de under 12 år medvirker? Du sier noe om at de ansatte mangler ferdigheter, men er det mer vi kan tenke på her?

Matthew: ja. Ja. Ferdigheter og ferdigheter i å gjøre undersøkelser er en ting. Og jeg vet at det er en til en kontakt som gjelder. Jeg synes ikke jeg ser noen utvikling på dette feltet. Hvis jeg skal tenke at vi skal ha fremgang her, så må det handle om hvordan vi strukturer møtene våre. Jeg tror de må gjøres enklere ut ifra hva er det som fungerer godt når barn deltar, hva er det vi bekymrer oss for og hva må skje videre, det tror jeg et barn kan bidra inn i slik at vi kommer videre. Det er et konsept vi kan forstå. Men jeg tror vi har en vei å gå når det gjelder de formelle strukturene vi har på slike møter. Jeg tror denne aldersgruppen er klar for slike møter, men vi må gjøre det mer komfortabelt

for dem å delta i en slike møter. Det er klart en veldig formell setting disse møtene, men på den annen side så er det deres omsorgsplan som skal fylles ut. Det er planen de skal ha i de neste 6 månedene. Det handler om livene deres, deres helse, fysisk og psykisk, kontakten med mamma og pappa og hvordan de trives ved institusjonen. De burde egentlig hatt en plass ved bordet. Jeg tror det handler noe om å endre på møtestrukturen og gjøre den mer tilpasset barn. Barna kan også gjerne få mer innsyn i referater og rapporter som skrives. Det kan være at deler av rapporten er for sensitiv til å deles der og da, hvis dette ikke har vært snakket med barnet om tidligere ved bruk av bilder. Men det er helt klart deler av dokumentene som de burde få innsyn i og som de er i stand til å forstå. Vi har gjort det tidligere. Jeg har gjort dette med barn som har dysleksi, for eksempel. Det finnes noe som heter read, right, gold, jeg vet ikke om du kjenner til det, her kan teksten gjøres om til en lydbok. Vi har gjort dette før, slik at barnet kan lytte seg gjennom rapporten, vi kunne kanskje gjort noe lignende med omsorgsplanen vi skriver, at de kunne lytte til den som en lydbok. Hvis det er godt skrevet vil det nok hjelpe barna til å forstå saken og egen situasjon bedre.

Paul: ja, så Matthew, jeg er opptatt av at vi sa at vi bare skulle holde på i 20 minutter. Så hvis jeg skal oppsummere hva vi har snakket om, og det har vært virkelig fascinerende å høre på deg. Det har fått meg til å tenke på en annen måte. Du sier at det finnes verktøy, og de kan fungere ganske godt. Men det er også dette med det uformelle, relasjonene, det å kommunisere med barna på en mer uformell måte, so kan fungere likeså godt. Og det er to ting som vi må tenke over når vi bruker disse verktøyene? Når tar vi dem i bruk? Er vi bevist på å bygge relasjoner med barnet, hvordan gjør vi det og når gjør vi det? Hva er best? Kanskje er disse to fremgangsmåtene likestilt. Men det synes å være en utfordring med de under 12 år. Det klart viktig at vi møter de yngre, men det er flere utfordringer med dem enn de eldre barna. Du har forklart hva disse utfordringene går ut på, og gitt noen løsninger også. Jeg setter pris på det. Men før vi avslutter, har du noen flere spørsmål til Matthew Esther? Eller er det noen annet viktig som du vil si helt til slutt?

Esther: Først, takk til Matthew for samtalen. Jeg synes det er viktig å høre dine erfaringer og de nye ideene til hvilke verktøy og metoder som kan egne seg i sosialt arbeid. Det er interessant det du sier om at barna skulle få mer informasjon om innholdet i rapportene. Igjen, tusen takk for at du tok deg tid og for at du har samarbeidet med Panda prosjektet og at du har delt nye måter å tenke på.

**